

'Ασ' Ολα

Τὸ σῦμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΥΣΙΡΙΑΝ

Κάϊρον.—'Η ὁδὸς Νουμπὰρ πασᾶ.

'Ο Νεῖλος ποταμός.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΕΡΧΟΥ ΚΑΙ ΙΔΕ

Αύριον, ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ, τὴν ὁποίαν ἄγει ἡ Ὁρθοδοξία, ἀναγινώσκειται ἢ ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελικῆ περικοπῆς, ἐν ᾗ ἀναγράφεται πῶς ὁ Χριστὸς συνήγαγε τοὺς πρῶτους Αὐτοῦ μαθητάς, τὸν πυρῆνα τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, ἣν Αὐτὸς ἴδρυσε, τοὺς ἀποστόλους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους, μετὰ τὴν βαρεῖαν ἐντολὴν τῆς διαδόσεως τῶν νέων ἀρχῶν, θὰ ἐξαπέστειλε τὴν ἐπαύριον εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα τῆς οἰκουμένης, ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων, καθὼς ἀλλαχοῦ ἀναφέρει τὸ Εὐαγγέλιον.

Εἰς τὴν περικοπὴν αὐτὴν ἀναγράφεται πῶς ὁ Φίλιππος ἠκολούθησε τὸν Ἰησοῦν καὶ πῶς ὁ νέος αὐτὸς μαθητὴς ἔπεισε τὸν Ναθαναὴλ νὰ τὸν μιμηθῇ.

— Ἐκεῖνον, τοῦ λέγει, τὸν ὁποῖον προεμήνυσαν ὁ Μωϋσῆς καὶ οἱ Προφῆται, εὐρήκαμεν : τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τῆν Ναζαρέτ.

Καὶ ὅταν ὁ Ναθαναὴλ, ἀφελῆς καὶ «ἀληθῶς Ἰσραηλίτης», διετύπωσε τὴν δυσπιστίαν καὶ ἀπορίαν τοῦ δι' αὐτό, ὁ Φίλιππος, ἀντιπαντὸς ἄλλου, τοῦ λέγει :

— Ἐρχου καὶ ἴδε !

Ὡραία ἀληθῶς ἢ ἀπάντησις. Σιτομόνει ἐνδὸς ἐκάστου τοὺς ὑποψιασμούς, καὶ ἀποκαλύπτει τὴν ἀλήθειαν, ἣτις δὲν φοβεῖται τὴν ἔρευναν καὶ τὸν ἔλεγχον. Ἀποστέρουσι τὰ πειστήρια αὐτὰ ὁ δόλος καὶ τὰ ψεύδη, φοβοῦνται τὸ φῶς τῆς ἐρεῦνης καὶ τῆς ἰδίας ἀντιλήψεως οἱ φαινακισταὶ καὶ οἱ ἀπατεῶνες, ἀλλ' οἱ πρόδρομοι τῶν μεγάλων ἀληθειῶν, ἐκεῖνοι ποῦ κατεβίβασαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἄσβεστον δαδα τοῦ ἀκυμάντου φωτός, οὐχὶ μόνον δὲν δειλιῶσι πρὸ τῶν μέτρων αὐτῶν τῆς ἐρεῦνης, ἀλλὰ τὸναντίον τὰ προκαλοῦσι, διότι νέαν δι' αὐτῶν θὰ προσκλήσονται αἰγλήν. Καὶ ἡ θρησκεία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐγκαρτερήσεως, τῆς αὐτοθυσίας καὶ τῆς καλοσύνης, θρησκεία, ἢ ὁποία πατάσσει τὸ ἐγὼ καὶ τὸ θέτει εἰς τὴν ἐσχάτην μοῖραν καὶ μετὰ τὸν ἐχθρὸν αὐτόν, προκαλεῖ πάντα μετὰ τὸ λόγιον τοῦ Φιλίππου :

— Ἐρχου καὶ ἴδε !

Ἴδου ἢ ἀπάντησις πρὸς κάθε καχύποπτον, πρὸς πάντα ἀδιάφορον, πρὸς πάντα δύσπιστον, πρὸς πάντα σκεπτικιστὴν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἂν μὴ ἐθελοτυφλῇ, ἀφοῦ ἔλθῃ καὶ ἀφοῦ ἴδῃ, οὐδὲν ἄλλο θὰ κάμῃ, παρὰ θὰ μιμηθῇ τὸν Ναθαναὴλ.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Δύο διαθέσεις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Δύο τρόποι, διὰ τῶν ὁποίων ὑποδέχεται αὐτὴ ὅλα τὰ γεγονότα οὐ μόνον τοῦ περιβάλλοντος ἐξωτερικοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐνδομύχου καὶ ἐσωτερικοῦ. Αἱ διαθέσεις αὗται ἐπιφέρουσι νέαν διαίρεσιν εἰς τὴν διανοουμένην ἀνθρωπότητα καὶ χωρίζουσιν αὐτὴν εἰς δύο μεγάλας τάξεις ἀντιθέτους ἀλλήλων διὰ τὸν τρόπον τῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς ἐκδοχῆς τῶν συνθηκῶν τοῦ βίου, τῆς ὑποστάσεως τοῦ κόσμου, τῶν ἐπερχομένων περιπετειῶν.

Ἡ μία τάξις ἔχει ὡς σύμβολόν της τὸ μειδίωμα τῆς εὐχαριστίας, ἢ ἑτέρα τὸ συνοφρύωμα τῆς ἀπογοητεύσεως. Καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη προβάλλουν τοὺς λόγους τῶν.

— Ὁ κόσμος εἶναι καλός. Εἶναι ἀκόμη τέλειος, ἢ μᾶλλον εἶναι ἐπιδεκτὸς τελειότητος, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τείνει. Ἐν τῇ τελειότητι δὲ αὐτῇ εὐρίσκειται καὶ τὸ ἀπόλυτον ἀγαθὸν καθὼς καὶ ἡ ἀκίβδηλος ἀλήθεια. Ὅλοι αἱ προσπάθειαι τοῦ ἠθικοῦ κόσμου ἐκεῖ ἄγουσι καὶ μίαν ἡμέραν, συνεπείᾳ ὧν αὐτῶν, θέλει ἐκλείψει τὸ φυσικὸν καὶ ἠθικὸν κακόν, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ἐν κώλυμα εἰς τὴν ὁδὸν τῆς προόδου. Ἴδου ἢ θεωρία τῶν αἰσιδόξων. Ἄνατρεπάτε τὴν θὰ ἔχετε τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀντιθέτων τῶν.

Σταματῶσιν αὐτοὶ εἰς τὰ σμαυρὰ στίγματα, κυριεύονται ἀπὸ τὴν δυσάρεστον ἐντύπωσιν τῶν κηλίδων, τὰς ὁποίας παρουσιάζει καὶ αὐτὴ ἡ φωταυγὴς ἐπιφάνεια τοῦ ἡλίου καὶ ἀντὶ νὰ τὰς θεωρῶσιν ὡς ἀπλᾶ ἐπεισόδια, ἀποδίδουσιν εἰς αὐτάς, ἂν μὴ τὴν δύναμιν τῆς ὑπεροχῆς, τοῦλάχιστον τὴν ἰκανότητα τῆς διαιωνίσεως. Ὁ ἄνθρωπος κατ' αὐτοὺς δὲν θὰ δυνηθῇ ν' ἀπαλλαγῇ οὐδέποτε αὐτῶν, ἀφοῦ τὸ κικον ἀποτελεῖ κεντρικὴν οὐσίαν τοῦ δημιουργήματος.

Αὐτὴ εἶναι εἰς δύο γραμμάς ἡ θεωρία τῶν δύο αὐτῶν ἀντιθέτων φιλοσοφικῶν συστημάτων, εἰς τὰ ὁποία ἐδῶ μὲν συναντᾷ τις τοὺς Πυθαγορείους καὶ τὸν Hegel, ἐκεῖ τὸν Ἱερεμίαν καὶ τὸν Schopenhauer.

Ἄλλ' αἱ δύο αὗται θεωρίαι ἀπὸ τοῦ καθαρῶς φιλοσοφικοῦ τῶν κύκλου ἐξέπεσαν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πρακτικὸν κόσμον καὶ κατέκτησαν ἀρκετοὺς ἐκατέρω ὁπαδούς. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἢ ἀντίληψιν δὲν φθάνει μέχρι τῶν μεταφυσικῶν θεωριῶν, ἀλλὰ σταματᾷ εἰς τὸν καθ' ἡμέραν βίον μετὰ τὰ ἐπεισόδιά του, μετὰ τὰς συνθήκας του, μετὰ τὰς περιπετείας του.

Κάθε γεγονός — καὶ εἶναι τόσα πολλά! — προκαλεῖ καὶ τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην ὑποδοχὴν εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ψυχάς, καὶ οὐχὶ σπανίως ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεισόδιον γεννᾷ εἰς τὴν μίαν καρδίαν τὸν στόνον, εἰς τὴν ἄλλην τὴν ἀνακούφισιν. Ἡ διαφορὰ αὐτὴ ἐγκτεῖται πάντως εἰς τὴν διαφορὰν τοῦ χρώματος τῶν ὕλων, μετὰ τὰς ὁποίας ὀπλιζομεν τοὺς ὀφθαλμούς.

Τί λευκότερον τοῦ φωτός; Καὶ ὅμως, φορέσατε θολὰ ὀμματοῦάλια θὰ τὸ εὑρετε μέλαν.

Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ διαντίληψιν τοῦ τελικοῦ σκοποῦ εἶναι ἰκανὴ νὰ καθοδηγήσῃ εἰς τὴν ἀσφαλῆ κρῖσιν.

— Διέρχεσθε διὰ μιᾶς ὁδοῦ, στενωποῦ μᾶλλον ἢ λεωφόρου· ὁ πόρος ἐκεῖνος τὴν στιγμὴν αὐτὴν πληροῦται ἀπὸ τὴν ἀποπνικτικὴν σκόνην κατεδαφισομένων κτιρίων, ὁ πένθιμος κρότος τῶν ὁποίων προκαλεῖ εἰς τὴν καρδίαν περιίλυτα συναισθήματα. Ὁ μονότονος ξηρὸς ἦχος τῆς καταφερομένης ἀξίνης, ἢ πνιγηρὰ ἀτμόσφαιρα καὶ ἡ ἀντίληψιν τῆς καταστροφῆς, γεννῶσι τὰ πλέον πένθιμα συναισθήματα. Ὁ ποιητὴς τότε τονίζει τὰ ἐλεγεία του, ὁ ἀπαισιόδοξος φιλόσοφος ἀντλεῖ ἐν ἐπιχείρημα καὶ ὁ ἄπλοῦς ἀστὸς ἀποκάμνει...

Ἐν τούτοις ἀρκεῖ νὰ μὴ σταματήσῃ τις εἰς τὴν θέαν τῆς καταστροφῆς, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ τὴν ψυχικὴν δύναμιν νὰ διῆδῃ διὰ τῶν ἐρειπίων καὶ διὰ τῶν

καταρριπτομένων οἰκοδομῶν, καὶ τότε θ' ἀντιληφθῇ, ὅτι ἡ καταστροφὴ ἐκεῖνη δὲν εἶναι καταστροφὴ, διότι αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸν πρόλογον μιᾶς δημιουργίας. Ὁ θάνατος εἶναι αὐτὸ τὸ προοίμιον τῆς γενέσεως.

Ὁ βίος τῶν ἀτόμων ἢ τῶν ἐθνῶν εἶναι ὡσάν τι ποίημα, ὡσάν ἐν δημιουργίᾳ τῆς φαντασίας μετὰ ποιητὴν τὸν Μέγαν Νοῦν.

Ἀναγινώσκετε ἐν μυθιστόρημα, παρακολουθεῖτε μίαν ἐποποιίαν. Σὰς παραλαμβάνουν αὐταὶ εἰς ἐν περιβάλλον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ψυχὴ σας εὐρίσκειται ἐν ἀρμονίᾳ καὶ ἐν ἀνέσει. Ἄλλ' ὁ ποιητὴς, ὁ δημιουργός, δὲν σταματᾷ ἐδῶ· ἐν ἐπεισόδιον, μίαν περιπέτεια τῶν ἡρώων καὶ ἡ ἀρμονία καταστρέφεται, ἡ ψυχὴ θλίβεται, ἡ καρδία αἰμάσσει. Ἐν τούτοις ὁ Μέγας Νοῦς μειδιᾷ. Ἡ περιπέτεια εἶναι παροδική, ἡ δυσαρμονία πρόσκαιρος, ἀφοῦ ἡ ἀποκατάστασις εἶναι ἐπιχειρημένη διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν διασαλευθεῖσαν ψυχικὴν γαλήνην τὴν ἰκανοποίησιν καὶ τὴν χαρὰν.

Θὰ εἰχομεν τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἀνθέων, ἂν δὲν προηγεῖτο ἡ ξηρότης τοῦ χειμῶνος καὶ ὁ πένθιμος μαρasmus τοῦ φθινοπώρου; Διατί νὰ σταματῶμεν εἰς τὰς ὠδίνας καὶ νὰ μὴ διαβλέπομεν τὸν χαροποιὸν τοκετόν;

Οἱ αἰσιόδοξοι αὐτὸ προβάλλουσι καὶ δὲν εἶναι παράλογον, εἰς ἐκάστην δὲ περιπέτεια τοῦ βίου ἐπαναλαμβάνουσι μετὰ τοῦ ποιητοῦ :

Non ! ce n'est pas un écoulement
C'est plutôt une genèse !

Θ. Κ. Μ.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Φλεβάρη, ἀσχημάνθρωπε ! κάθε φορὰ ποῦ ἔγγιξη Ἡ γῆ τῆς κουτσάμαρας σου ἢ φοβερὴ μαγκούρα, Ἡ νᾶνε σύνθημα, κακὸς χειμῶνας θὰ μᾶς πνίξῃ Κι ὄλο τὸ λόγγο ἂν σώσουμε, δὲ σώνεν ἢ τουρτουρα.

Μὰ τάχα εἶσαι γιὰ κρέμασμα; Ὅχι ! μετ' ἄλλο χέρι Κρατεῖς τὴν *Μυγδαλίτσα* σου, κορμί καμαρωτό Ὡσάν τοῦ Νῶε τὴ θωροῦν οἱ ἄνθοι τὸ περιστέρι Καὶ βγαίνουν τέλος ἀπ' τὴ γῆ, ἀπὸ τὴν *Κιβωτό*...

Κ. Π.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Δὲν νοιώθει, ὅτι ὁ ἀγαπῶ ;
Θέλεις μετὰ λόγια νὰ στοῦ πῶ ;
Θέλει τὸ στόμα νὰ τὸ πῇ,
Μὰ δὲν τ' ἀφίνει ἢ ντροπή.

Νὰ με κυττᾷς, νὰ σὲ κυττῶ
Καὶ τίποτ' ἄλλο δὲν ζητῶ.

Παίρνουν τὰ μάτια τὴν μιλιὰ,
Κ' εἶναι τὸ στόμα... γιὰ φιλία.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΓΝΩΜΑΙ

* Ἡ μεγάλη μνήμη, ἢ συγκρατοῦσα τὰ πάντα, ὀμοιάζει πρὸς κοινὸν ξενοδόχον, παρὰ πρὸς οἰκοδόποιον.

* Οἱ πιστωταὶ ἔχουν καλλιτέραν μνήμην ἀπὸ τοὺς χροῶστας.

* Ἐκεῖνοι, ποῦ γνωρίζουν ὀλίγα, ὀμιλοῦν πολλά, καὶ ἐκεῖνοι, ποῦ γνωρίζουν πολλά, ὀμιλοῦν ὀλίγιστα.

* Πῶς κρίνουν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν κοινωνίαν; — Κατὰ τὰς κενοδοξίας τῶν καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν ἀξίαν τῶν.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΧΑΜΟΓΕΛΑ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ

— Ένα γράμμα διά την δεσποινίδα Φερνάνδη, κυρά Μάρθα.

— Από ποῦ μάς ἔρχεται, κύρ Πασχάλη; ἤρω-
τησεν ἡ γηραιά ὑπηρετρία.

— Από τήν πρωτεύουσαν, εἶπεν ὁ ταχυδρομὸς
καὶ ἔφυγε βιαστικός.

— Πάλιν γράμμα ἀπὸ τήν πρωτεύουσαν!

Διά τήν κυράν Μάρθαν δὲν ἦτο καλὸν σημεῖον
αὐτό. Ἄφ’ οὗτου εἶχεν ἀποθάνει ὁ καυμένος ὁ
«κύριος», ὁκτὼ μῆνες τώρα, εἶχαν ἔλθει τόσα γράμ-
ματα ἀπὸ τήν πρωτεύουσαν, χωρὶς κανέν ἄπ’ αὐτὰ
νὰ φέρῃ μίαν καλὴν εἰδησίην. Ἄπ’ ἐναντίας, ὅλα
ἔφεραν μίαν νέαν καταδρομήν, οὕτως, ὥστε ἐπὶ
τέλους ἡ ταλαιπώρος δεσποινὶς Φερνάνδη εἶχε
μείνει τελείως κατεστραμμένη. . . Ἄπὸ ὅλην δὲ
τήν πατρικὴν τῆς περιουσίαν δὲν τῆς ἔμεινε πλέον,
εἰμὴ ἡ μικρὰ αὐτῆ ἐξοχικὴ οἰκία, εἰς τήν ὁποίαν
ἦλθε νὰ κρύψῃ τήν ὄρφανειάν τῆς καὶ τὴν ὀδυ-
νην τῆς. . . Μήπως τὸ σημερινὸν γράμμα ἤρχετο
διὰ νὰ τοῦς ἀφαιρέσῃ καὶ τὸ τελευταῖον αὐτὸ
καταφύγιον καὶ νὰ τήν ῥίψῃ ἀνέστιον μέσα εἰς
τοῦς δρόμους;

Τί συμφορὰ, Θεέ μου!

Μὲ βήματα σιγανὰ καὶ ἀναποφάσιστα ἡ κυρά
Μάρθα ἀνέβηκεν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα καὶ ἦλθεν
εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεαρᾶς κυρίας τῆς, μέσα εἰς
τὸ ὁποῖον ἡ Φερνάνδη ἔπερνούσε μελαγχολικὴ τὰς
περισσότερας ὥρας τῆς ἡμέρας τῆς, ἀναπολοῦσα
τὸ παρελθόν, τὸ τόσον προῶρως ἐξαφανισθὲν καὶ
συνταφέν μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς.

Ἄκουσασα τὰ βήματα τῆς ὑπηρετρίας ἡ κόρη,
ἔστράφη πρὸς αὐτήν.

— Τί συμβαίνει, κυρά Μάρθα; τὴν ἠρώτησε.

— Σὰς ἔφεραν ἓνα γράμμα.

— Δός μου το νὰ ἰδῶ!

Καὶ ἀρπάσασα μᾶλλον τὴν ἐπιστολήν, ἔσχισεν
ἐν βίᾳ τὸν φάκελλον.

Ἄλλ’ ἀπὸ τὰς πρώτας γραμμὰς, φωνὴ χαρᾶς
ἔξέφυγεν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς:

— ὦ! κυρά Μάρθα! . . . Ποῖος θὰ τ’ ὄλιπιζε! . . .
Φαντάσου, ὅτι μοῦ ἔρχεται μία κληρονομία!

— Κληρονομία! . . . ἐπανελάβην ὡς ἡχώ, κατά-
πληκτος ἐπίσης ἡ γηραιά ὑπηρετρία.

— Κληρονομία, γαί! Ἄκουσε νὰ ἰδῆς. Μοῦ τὰ
γράφει ὁ συμβολαιογράφος μου. Κάποια κυρία, ἡ
ὁποία εἶχεν ἀγαπήσει τὸν πατέρα μου στὰ νειάτα
του καὶ τὴν ὁποίαν ὀλίγον ἔλειψε νὰ στεφανωθῆ,
ἐπειδὴ δὲν εἶχε κληρονόμους, ἀφίνει σ’ ἐμένα,
πρὸς ἐνθύμησιν, τὸ μεγαλειότερον μέρος τῆς
περιουσίας τῆς.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! ἀνέκραξε σταυροκπου-
μένη ἡ κολὴ γραιά. Ἰδοὺ τέλος πάντων καὶ μία
καλὴ εἰδησίς διὰ σὰς, ὕστερον ἀπὸ τόσας πικρίας
ποῦ σὰς ἐπότισαν.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἐχοροπηδοῦσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν
τῆς.

— Φαντάζεσαι λοιπὸν τὴν εὐτυχίαν μου, καλὴ
μου κυρά Μάρθα! Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θάχωμεν πλέον
θλίψεις καὶ φροντίδας. Θὰ ἦμαι καὶ ἐγὼ ἀνεξάρ-
τητος καὶ δὲν θὰ ἀνησυχῶ διὰ τὸ μέλλον. . .

— Τὸ δὲ κυριότερον, εἶπε διακόπτουσα αὐτήν
ἡ κυρά Μάρθα, ἡ ἀνέλπιστη αὐτῆ προῖκα θὰ σὰς
κάμῃ νὰ στεφανωθῆτε γρηγορώτερον τὸν κύριον
Μάξιμον.

— Διατί τὸ λέγεις αὐτό; εἶπε θυμωμένη ἡ Φερ-
νάνδη. Μήπως νομίζεις ὅτι ὁ κύριος Μάξιμος δὲν
θὰ μ’ ἔστερανώνετο χωρὶς προῖκα;

— Δὲν ἐννοῶ βέβαια αὐτό. . . εἶπεν ἡ γηραιά
ὑπηρετρία. Γνωρίζω μόνον, ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας μας
ἡ προῖκα εἶναι τὸ σπουδαιότερον πράγμα, εἰς τὸ
ὁποῖον ἀποβλέπουν οἱ νέοι.

— Καὶ ὅμως ἀπατάσαι! ἀνέκραξεν ὀργίλος ἡ
Φερνάνδη. Ἀπαιᾶσαι πολὺ. Ὁ κύριος Μάξιμος δὲν
εἶχε ποτε τοιαῦτα φρονήματα. Μοῦ ἔδωσε τὸν λό-
γον του καὶ θὰ τὸν κρατήσῃ! Καὶ σὲ παρακαλῶ,
ἄλλη φορὰ δὲν ἐννοῶ ν’ ἀκούσω δυσπιστίας διὰ
τὸν μνηστῆρά μου!

Δυσαρεστημένη ἡ κυρά Μάρθα, ἔστράφη διὰ νὰ
ἐξέλθῃ. Δὲν κατάρθωσεν ὅμως νὰ κρατηθῆ καὶ
εἶπε φεύγουσα:

— Καὶ ὅμως δὲν θάταν καθόλου δύσκολον νὰ
κόμει καὶ μόνη σας τὴν δοκιμήν.

— Ἀκριβῶς! ἀπήνησεν ἡ Φερνάνδη. Ἐὐ κάμω
αὐτό, τὸ ὁποῖον μοῦ λέγεις, καὶ θὰ σοῦ ἀποδείξω
πόσον εἶσαι ἄδικη. Πήγαινε ἀμέσως νὰ εἰδοποιή-
σης τὸν κύριον Μάξιμον, ὅτι εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη
σήμερον νὰ τὸν ἰδῶ!

Ἡ Φερνάνδη κατέβη εἰς τὸν κήπον, ἔφθασεν εἰς
τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου τὸ πρῶτον συνητήθησαν,
ὅπου ἀντήλλαξαν τὴν πρώτην ἐρωτικὴν ἐξομολό-
γησιν καὶ ὅπου κατόπιν, ἀρραβωνισμένοι, ἀπὸ δύο
ἑτῶν ἔπερνούσαν τὰς καλλιτέρας ὥρας τῆς ζωῆς
των.

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὑπῆρχε μικρὸν θρανίον διὰ
δύο ἀνθρώπους. Δὲν τῆς ἐχρειάζετο περισσότερον.
Ἐκεῖ ἀνέμενε τὸν μνηστῆρά τῆς. Ἄλλ’ εἶναι ἐπί-
σης ἀληθές, ὅτι ἐφέτος ὁ Μάξιμος ἦτο πολὺ ἀπη-
σχολημένος: ἐπρόκειτο νὰ πωλήσῃ τὸ κτήμα του,
διὰ ν’ ἀγοράσῃ ἄλλο πλησιέστερον, καὶ διὰ τοῦτο,
ὁσάκις δὲν κατέβαινε εἰς τὴν πρωτεύουσαν, δὲν
εἶχε καιρὸν νὰ περῶ ἀπὸ τὴν μνηστῆν του.

Ἐν τούτοις, ἂν καὶ βιαστικός, ἦτο πάντοτε, ὅπως
καὶ πρὶν, εὐγενής, πρόσχαρος καὶ περιποιητικός,
καὶ, ἂν δὲν ἔκαμνε δὲ λόγον περὶ προσεχοῦς γάμου,
αὐτὸ βεβαίως ὠφείλετο εἰς τὰς ἀσχολίας του, το-
σοῦτε μᾶλλον, ὅσο, μετὰ τὴν νέαν του ἐγκατά-
στασιν, θὰ ἐφρόντιζε περὶ τούτου. . . Δι’ αὐτό, φαί-
νεται, τὸν παρεξήγησε καὶ ἡ κυρά Μάρθα.

Ἄλλ’ ἰδοὺ ὁ Μάξιμος φαίνεται.
Ἐπάνω εἰς τὸ κοκκινωπὸν του ἄλογον ἔρχεται
μὲ καλπασμόν. . .
Ἡ Φερνάνδη, ὀρθὴ ἐπάνω εἰς τὸ προσφιλὲς των
θρανίον, τοῦ κάμνει νεύματα μὲ τὸ μανδῆλί τῆς.
Ἄλλ’ αὐτὸς, ἀνήσυχος καὶ συγχυσμένος, δὲν φαί-
νεται νὰ τὴν βλέπῃ. Αὐτὴ ὅμως ἔχει τὴν θύραν
τοῦ κήπου ἀνοικτήν.

— Μάξιμε!

Σταματῶ, τὴν χαιρετῶ μὲ εὐγένειαν, ἀλλὰ δὲν
ἔρωτῶ ἀκόμη τίποτε. Ἀφιππεύει καὶ, χωρὶς διόλου
νὰ βιασθῆ, ξεσκονίζει μὲ τὸ μανδῆλί του τὰ ὑπο-
δήματά του, ὀδηγεῖ νὰ δέσῃ τὸ ἄλογόν του εἰς τὸν
κορμὸν μᾶς συκῆς καί, πρὶν τὸ ἀφίση, τὸ θω-
πεύει πολλάκις εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὸ παρα-
τηρεῖ στήν ῥάχιν του καὶ στὰ πλευρά του μήπως
εἶναι ἰδρωμένον.

Ἐπὶ τέλους, ἔρχεται πλησίον τῆς Φερνάνδης, ἡ
ὁποία μὲ πολλὴν πικρίαν εἰς τὰ βλέμματα παρα-
κολουθεῖ τὰς κινήσεις του καὶ δυσανασχετῆ μὲ
τὴν ἀδιαφορίαν του.

— Εἰς τί πρόκειται νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος, Φερ-
νάνδη; ἠρώτησε, χωρὶς καθόλου νὰ καθῆσθαι.

Ἡ νεαρὰ κόρη κατεταράχθη καὶ ἔμεινε σιωπηλή,
προσβλέπουσα αὐτὸν μὲ μάτια ἐκπληκτα καὶ τρο-
μαγμένα.

— Λοιπὸν, Φερνάνδη μου, περιμένω ν’ ἀκούσω
τί μὲ ἤθελες, ἐπανελάβην ὁ Μάξιμος, ἀνυπομονῶν.
Πιστεύω, ὅτι δὲν ἔχεις νέαν τινα λυπηρὰν εἰδησίην
νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃς. Ἄλλ’ εἶναι ἀργά, φίλη μου,
καὶ ἔχω πολλοὺς λογαριασμοὺς ν’ ἀποτελειώσω
ἀπόψε πρὶν νυκτώσῃ. Ἐκτὸς τούτου, καὶ ὁ καυμέ-
νος ὁ Ζακὼ εἶναι ὀλίγον ἰδρωμένος, ἐγὼ δέ, ἀπὸ
τὴν βίαν μου, δὲν ἐφρόντισα νὰ πάρω μαζί μου
τὸ κάλυμμά του. . .

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Φερνάνδη συνῆλθε καὶ ἐκρά-
τησε θαυμάσια τὸν ἑαυτὸν τῆς.

— Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, φίλε μου, εἶπε, διότι
ἀκούσας μου σὲ ἠνώχλησα, ἀλλ’ ἤθελα πραγμα-
τικῶς νὰ σὲ ἰδῶ, ἀπήνησεν ἡ Φερνάνδη, ὅχι ὅμως,
ὅπως ἐνόμισες, ἀπλῶς διὰ νὰ φλυαρήσωμεν. Τού-
ναντίον, εἶχα ἀνάγκην νὰ σοῦ ὀμιλήσω σπουδαίως. . .
Ἐσύρεις, Μάξιμε, ἀφότου ἀπέθανεν ὁ πατέρας, αἱ
συνθήκαι τοῦ βίου ἐγίναν πολὺ-πολὺ κοπιώδεις
δι’ ἐμέ. . . Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἡ ἀπομόνωσις αὐτῆ. . .
εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἤμην συνειθισμένη, μὲ κατα-
πονεῖ, σὲ βεβαίω, καὶ μὲ καταστρέφει. . .

— Λοιπὸν; εἶπεν ὁ Μάξιμος, ἀρχίζων νὰ ἐννοῇ
ποῦ θὰ κατέληγεν ἡ μνηστῆ τῆς.

— Λοιπὸν, φίλε μου, δὲν βλέπω τὸν λόγον
διατί περιμένωμεν ἀκόμη καὶ δὲν διδομεν πέρας
εἰς τὸν ἀρραβῶνά μας. . ., ἀφοῦ μάλιστα τίποτε δὲν
μάς ἐμποδίζει.

Ἡ Φερνάνδη ἐγέλασεν ἠχηρότατα.

— Βεβαίως δὲν μάς ἐμποδίζει τίποτε! . . . εἶπεν.
Ἄλλὰ τὸ ζήτημα εἶναι ἄλλου: Ὅσον αἱ ἰδικαί
σου συνθήκαι ἐπιβάλλουν, καθὼς εἶπες, νὰ ἐπι-

στεύσωμεν τοῦς γάμους, τόσον ἀπ’ ἐναντίας αἱ ἰδι-
καί μου ὑπαγορεύουν νὰ περιμένωμεν. . . καὶ νὰ
περιμένωμεν ἴσως ἀκόμη πολὺ. Διότι σὺ μὲν, κα-
θὼς βλέπεις, εἶσαι τελείως πλέον κατεστραμμένη,
ἐγὼ δέ, ὅπως ξεύρεις, ἔχω τώρα διατεθειμένην
ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν μου εἰς ἄλλας ἐπιχει-
ρήσεις. . ., οὕτως ὥστε. . . ὁ γάμος, φίλη μου, πρέ-
πει νὰ εἶναι πρὸ παντὸς ζήτημα φρονήσεως!

Ἄλλ’ ἡ Φερνάνδη τὸν διέκοψεν ἀποτόμως καὶ
μὲ φωνὴν ἔντονον καὶ σταθερὰν εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Ὡστε, ἂν καλῶς ἐννοῶ, τὸ ζήτημα ἔγκειται
ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς προικὸς
μου.

— Ὅχι βέβαια ἀποκλειστικῶς. Οὐχ ἦτον ὁμως
κατὰ μέγα μέρος. . . Ἄλλ’ αὐτὰ εἶναι ζητήματα,
τὰ ὁποῖα θὰ ἔχωμεν πάντοτε καιρὸν νὰ ἀναπτύξω-
μεν καὶ ἀργότερον! Τώρα δὲν εἶναι κατόλληλος
στιγμὴ, προσέθηκε, συμβουλευόμενος διὰ τρίτην
φορὰν τὸ ὀρολόγιόν του.

Ἡ Φερνάνδη δὲν εἶχε διόλου καθῆσει. Οὕτε τὸ
χέρι τῆς κᾶν ἐζήτησε νὰ πιάσῃ.

Ἄλλὰ καὶ ἡ Φερνάνδη ἦτο κυρία ἑαυτῆς.

— Καὶ λοιπὸν; ἠρώτησεν ἐγειρομένη καὶ αὐτὴ
ἐπὶ ποδός.

— Μὰ τὸ βλέπεις, φιλάτη μου, ὅτι σοῦ ὀμιλῶ
καταληπτῶς τὴν γλώσσαν τῆς λογικῆς καὶ τῆς
φρονήσεως. Εἰς τὰς ἡμέρας μας δὲν ἐπιτρέπονται
πλέον τὰ παρακεκινδυνευμένα τολμήματα: τὸ δὲ
ἀσφαλέστερον θεμέλιον διὰ μίαν οἰκογένειαν εἶναι
σήμερον τὸ χρῆμα! . . . Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ
περιμένωμεν. . . Δὲν ἀμφιβάλλεις, ἐν τούτοις, ὅτι ἡ
καρδιά μου κάθε ἄλλο τὴν στιγμὴν ταύτην μοῦ
ὑπαγορεύει. . .

— Σὰς ἐννοῶ! ἀπήνησεν ἡ Φερνάνδη μὲ τόνον
φωνῆς ἀποφασιστικὸν καὶ ἀμετάτρεπτον. Ἐπανα-
λαμβάνω, ὅτι λυποῦμαι πολὺ διότι σὰς ἠνώχλησα,
καὶ ζητῶ καὶ πάλιν συγγνώμην. Ἡμπορεῖτε νὰ
πηγαίνετε.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν σ’ ἐννοῶ, Φερνάνδη! . . . εἶπεν
ὁ Μάξιμος.

Ἄλλ’ ἡ Φερνάνδη, δὲν τοῦ ἔδωκε καμμίαν ὁπάν-
τησιν. Οὕτε κᾶν ἔστρεψε πλέον τὸ πρόσωπόν τῆς
πρὸς αὐτόν.

Οὐχ ἦτον καὶ αὐτὸς δὲν ἐπέμεινε περισσότε-
ρον. Ὑψωσεν ἀδιαφόρως τοῦς ὤμους, ἔλυσε τὸ
ἄλογόν του, ἱππευσε καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ἀνοικτῆς
θύρας τοῦ κήπου.

Τότε μόνον ἡ Φερνάνδη ἔστράφη πρὸς τὴν διεύ-
θυνσίαν του. Εὐστάλης καὶ μεγαλόσωμος ἐπάνω
εἰς τὸ κοκκινωπὸν του ἄλογον, ἔφευγε γρήγορα-
γρήγορα, ὡς λιποτάκτης ἔφευγε, καὶ μετὰ δέκα
λεπτά, λαβὼν μίαν πλαγίαν διεύθυνσιν μέσα εἰς τὸ
γειτονικὸν δάσος, ἐγένετο ἀφαντος.

Ἡ Φερνάνδη ἐγύρισε ὀπίσω, ἔκλεισε τὴν θύ-
ραν τοῦ κήπου καί, καθήσασα ἐπὶ τοῦ θρανίου
τῶν ἀναμνήσεών τῆς, ἔκλαυσεν ἀφθόνως ἐπὶ πολ-
λὰς ὥρας. . .
(Paul Junque).

ΑΙΚ. Ι. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗ

Δ Δ Ι

Ἔλα! μαζί νὰ ψάλλουμε τὸ θεῖο, τὸ γλυκὸ
τοῦ Χερουβεὶμ τὸν ἦχο,
καὶ πάνω ’κεῖ νὰ στήσουμε καινούργιο ’να σκοπὸ
σ’ ἄρμονισμένο στίχο.

Ἔλα! νεράιδες συντροφιά θὰ τραγουδοῦν μαζί
σὲ μυστικὴ ἄρμονία,
καὶ στὸν αἰθέριο πέπλο τους ἡ ἐλπίδα μας θὰ ζῆ
μὲ κάποια ὄνειρα θεῖα.

Ἔλα! νὰ φεύγουμε π’ αὐτὸν τὸν νεκρικὸ ἀγέρα,
π’ τοῦ κόσμου τῆ βοή.
Καὶ ’κεῖ στῶν ἄστρων τὸ κρυφὸ καὶ μυστικὸ αἰθέρα
νὰ στήσουμε ζωή.

Ἔλα! ἡ καρδιά μας φτερωτὴ σὲ ὕψη θὰ πετάξῃ,
σὲ ὕψη μαγικά.
Τὸ διάβα μας στὸν οὐρανὸ ἐλπίδες θὰ χαράξῃ
καὶ ὄνειρα γλυκά.

Ἔλα! πρὶν φθάσ’ ἀγριωπὸ τοῦ χάρου τὸ δρεπάνι
νὰ βροῦμε τὴν χαρά.

Ἔλα! νὰ ψάλλουμε μαζί τὸ θεῖο νάνι-νάνι
στῆς τύχης τὰ φτερά.

Οι άνδρες ποίας γυναίκας προτιμῶσιν ;

Ποίαι γυναίκες είναι ἀρεσταί εἰς τοὺς ἀνδρας; Ἴδου ἓν ζήτημα.

— Ἡ γυναίκα τοῦ μᾶς ὁμοιάζει, λέγει ὁ Renan, μᾶς εἶναι ἀντιπαθητικὴ. Ἐκείνο, τὸ ὁποῖον ἀγαπῶμεν εἰς τὸ ἕτερον φύλον, εἶναι τὸ ἀντίθετον τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Ἡ γνώμη αὕτη μᾶς ὁδηγεῖ νὰ λύσωμεν πολλὰ αἰνίγματα. Λέγουσιν, ὅτι οἱ ἀνδρες προτιμοῦν εἰς τὴν γυναίκα τὰς καμπύλας γραμμάς, τὰ μακρὰ καὶ λεῖα μαλλιά, τὴν λευκότητα τοῦ δέρματος, τὴν λεπτότητα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Δι' αὐτὸ προτιμοῦν καὶ τὴν τρυφερότητα τοῦ βλέμματος, τὸ φαιδρὸν καὶ παιδικὸν γέλιο ἢ τὴν χάριν θαλακτικού μειδιάματος. Καὶ ἐκ τούτου ἀντιλαμβανόμεθα διατί ὁ ἀνὴρ προτιμᾷ ἐνίοτε διασκεδαστικὴν καὶ ὠραίαν νεάνίδα, ἀντὶ τῆς περιπαθοῦς, ἣτις τῷ προσφέρει ὅλην τὴν ψυχὴν τῆς παντοτεινῆς, προτιμᾷ τὴν ἄγνωστον, ἣτις τὸν ἀνακουφίζει, ἀντὶ τῆς πολυμαθείας καὶ εὐφύγις, ἢ ὁποία βοηθεῖ τὴν ἰδικὴν του, τέλος τὴν παθητικὴν καὶ χαριτωμένην ὑποταγὴν ἀντὶ τῆς ἰδιορρυθμίας καὶ σκεπτομένης γυναικός, ἐκείνην, ἢ ὁποία χειρίζεται τὴν βελόνην παρὰ τὴν γραφίδα.

Ὁ ἀνὴρ ἀγαπᾷ εἰς τὴν γυναίκα ὅ,τι ικανοποιεῖ τὴν αὐταρέσκειάν του, τὰς αἰσθήσεις του, τὰς ἀνάγκας του, τὰς ὁρέξεις τῆς σιγῆς. Ἐπίσης ἢ γυνὴ ἔχει τὸ θλιβερόν προνόμιον νὰ ἀφυπνίσῃ καὶ εἰς τὰς ὑπερόχους ψυχὰς ὅ,τι κοινῶς ἀπομαλοῦμεν «ἀνθρώπινον κτήνος», δηλαδὴ τὴν ἡδυπάθειαν, τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν εὐχαρίστησιν, καὶ ἐκ τούτου νὰ καθιστᾷ ψευδεῖς, χαμερπεῖς καὶ ἀτίμους ἐκείνους, οἵτινες ἐν τῇ κοινῇ θεωροῦνται εὐθεῖς, ὑψηλόφρονες καὶ τίμοι ἀνδρες.

Ὁ ἀνὴρ ἔχει δύο ἠθικάς, δύο συνειδήσεις· μίαν διὰ τὸ φύλον του καὶ ἄλλην διὰ τὰς γυναίκας.

Προσπαθήσατε νὰ ὁμιλήσετε εἰς κάποιον χυδαῖον ἀνδρα διὰ κυρίαν ἀνεπτυγμένην, πολυμαθῆ, σοβαρὰν καὶ ἐργατικὴν. Θὰ σᾶς εἴπῃ: Εἶναι σχολαστικὴ.

Ἀναφεράτε του διὰ γυναίκα ὑψηλῶν τάσεων καὶ ἰδιορρυθμίας. Θὰ σᾶς εἴπῃ: Εἶναι ἐπηρημένη.

Τούναντίον μὲ ποῖον ἐνθουσιασμόν καὶ θαυμασμόν οἱ ἄνθρωποι ὁμιλοῦσι περὶ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι δὲν γνωρίζουν τίποτε ἐκτὸς τῆς τέχνης τοῦ τέρπειν καὶ ἄς εἶναι ἐγωῖστριαί, ἐλαφραὶ, ἠλίθιαί, χυδαῖαι ἢ σκληραὶ!

Μὲ ποῖα βλέμματα δὲν τὰς θεωροῦσιν εἰς τὸν δρόμον! Ὅποιας θυσίας, ὁποῖα θαύματά θαλήσεως καὶ ἀφοσιώσεως δὲν κἀμνον δι' αὐτάς!

Τούναντίον ἢ μετριοφροσύνη, ἢ ὑπεροχὴ, ἢ αὐταπάρησις, ἢ πίστις τῆς γυναικός δὲν ἀμείβονται πάντοτε ἀπὸ τοὺς ἀνδρας.

Ἡ γυνή, προτοῦ νὰ συνδεθῇ μὲ τὸν ἀνδρα ἐν φυσιολογικῇ ζωῇ, πρέπει νὰ δυνηθῇ νὰ τοῦ γίνῃ σύντροφος καὶ ἀπὸ πνευματικῆς ἀπόψεως. Δὲν πρέπει ν' ἀρκεσθῇ νὰ κολακεύῃ τὰς ἀδυναμίας του καὶ τὰ μὴ εὐγενῆ του ἐνστικτα. Πρέπει νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς δυνάμεως, δι' ἣς ὅλαι σχεδὸν αἱ γυναῖκες εἶναι προικισμέναι, διὰ νὰ τὸν φωτίσῃ εἰς τὰ διαβήματά του, νὰ τὸν βοηθῇ εἰς ἀποκάλυψιν παντὸς καλοῦ, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὴν ψυχὴν του, νὰ εἶναι δηλαδὴ ἐνὶ λόγῳ ἢ καλῇ ἐμπνεύστρια, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ τὸν ὠραιότερον τρόπον τῆς ἐκδηλώσεως τῆς ἀγάπης.

Συμπολίτες.

Εἰς τὸ προσεχές :

Αἱ γυναῖκες ποίους ἀνδρας προτιμῶσιν ;

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Ὅταν καὶ ἓνας σκύλος ἀκόμη ἔχη παράδες, τὸν λέγουσιν: ἀξιότιμον κύριον σκύλον.

Ἀραβικὴ.

Ἄν καθεὶς σκουπίσῃ τὸ πρὸ τῆς θύρας του μέρος, ὅλος ὁ δρόμος θὰ εἶναι καθαρὸς.

Ὀλλανδικὴ.

Μέτρα δέκα φορὰς κάτω, ἀλλὰ κόψε τοῖ μίαν μόνον.

Ἰσπανικὴ.

Ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Γερμανίας ἐπισκέπτεται τραῖνον πληγωμένων εἰς τὸ Μπρεσλάου.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Ἡ ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ

Μοῦ ἔδειξαν ἓνα γνώριμον πλησιάζοντα καὶ μοῦ εἶπαν :

— Ἴδου τὸ φαινόμενον τῆς ἡμέρας. Δὲν ἐπαιξεν ἐφέτος, μολονότι ἢ δέσμη τῶν 52 φύλλων δὲν τοῦ εἶναι ξένη. Τὸ πιστεύεις ;

Ὅχι, ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ πιστεύσῃ κανεὶς. Φαντάζομαι, ὅτι μπορεῖ νὰ εὐρέθῃ ἐντὸς λόχου μαγομένου στρατιώτης, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἐρριψεν οὔτε ἓνα πυροβολισμό, φαντάζομαι, ὅτι ὑπάρχει συμπολίτης, ποῦ δὲν εἶδε καὶ δὲν ἔχει συγκινηθῆ ἀπὸ τὸν κινήματογράφον, ἀλλὰ νὰ πιστεύσω, ὅτι ζῆ, κινεῖται, βλέπει καὶ ἀναπνέει ἄνθρωπος, ποῦ δὲν ἐπαιξεν, εἶναι ἀδύνατον.

Ὁ ἄνθρωπος ἐπλησίασε καὶ φυσικὰ τὸν ἠρώτησα :

— Μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί μοῦ εἶπαν πρὸ ὀλίγου; Ὅτι δὲν ἐπαιξες καθόλου.

— Δὲν ἐπαιξα, μοῦ ἀπήντησε. Καὶ ἐπειδὴ ἄλλοι πενήντα ἄνθρωποι μὲ ἐκύτταξαν περίτρομοι μόλις τοὺς εἶπα, ὅτι δὲν ἐπαιξα, σὰν νὰ μοῦ συνέβῃ κατὰ κακόν, καὶ εὐρέθῃν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξηγήσω τὸ διατί καὶ τὸ πῶς, ἐξηγοῦμαι καὶ σὲ σένα : Δὲν ἐπαιξα, διότι μοῦ ἤλθεν ἢ ἐπιθυμία ν' ἀπολαύσω παίζοντας τοὺς ἄλλους. Καὶ ἐπεισθῆ, ὅτι ἢ ἀπόλαυσις δὲν εἶναι μικρά. Ἄλλ' ἄς σοῦ διηγηθῶ τί εἶδα : Ἐπῆγα ἐν πρώτοις εἰς ἓνα σπίτι, ποῦ μοῦ εἶχαν προαγγεῖλει, ὅτι πρόκειται νὰ περᾶσουν τὴν βραδεία. Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐφθασα, ἦτο μάζοντο νὰ στρωθοῦν εἰς τὰ τραπέζια. Εἶπα, ὅτι θὰ παίξω ἀργότερα, καὶ ἐκάθησα παράμερα μ' ἓνα γέροντα ἀπόστρατον τοῦ σπιτιοῦ, ὁ ὁποῖος θ' ἀπεσῶρετο μετὰ μίαν ὥραν καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν θὰ ἐπαίξε. Νὰ τοὺς; ἔβλεπες τί εὐθυμοὶ ποῦ ἦσαν ὅλοι ! τί ὑποχρεωτικοὶ μεταξὺ τῶν ! τί ὑποκλίσεις ! τί χαμόγελα ! τί ἀμοιβαία περιποιητικότης ! Μετὰ μισὴν ὥραν τὰ πράγματα εἶχαν ἀλλάξει. Ὅλιγοὶ ἦσαν παιδρὸι ὅλοι ἦσαν συγκεντρωμένοι εἰς ἑαυτούς, δὲν ἐκύτταζαν, παρὰ μόνον τὰ φύλλα των, καὶ τὰ δάκτυλα ἐκείνου ποῦ εἶχε στὰ χεῖρα του τὰ χαρτιά. Μετὰ μίαν ὥραν τὸ θέαμα ἦτο ποικιλώτερον. Τρεῖς εἶχαν φυσιογνωμίας, ποῦ ἐνόμισες, ὅτι πρὸ ὀλίγου κατέπιαν κινίνο ἐν διαλύσει, ἓνας ἄλλος ἐκύτταζεν ἐμβριθῶς τὸ τραπέζι σὰν νὰ ἦτο βαθὺς σχολιαστὴς δυσαναγνώστου παπύρου, ἐνὸς τὸ χροῶμα παρουσιαζε μπαλώματα κίτρινα καὶ κόκκινα σὰν νὰ ἐπρόκειτο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ πάθῃ συμφορῆσιν, εἰς ἄλλου τὰ χεῖλη ἐκρέματο ἀπὸ ὠρας μία σβυσμένη γόπα, τρεῖς-τέσσαρες γελοῦσαν καὶ ἦσαν ἑξαλλοὶ σὰν νὰ εἶχαν πῆ πέντε μπουτίλλιες σαμπάνια, ἓνας ἄλλος ἔκανε καλαμπούρια, κάποιος εἰς μίαν γωνίαν ἐκινούσε τα χεῖλη του σὰν κατὰ νὰ ἔλεγεν ἐν στιγμῇ ἱερᾷ καὶ κατακυκτικῇ σὰν καθολικὸς ἱερεὺς, καταπίνων

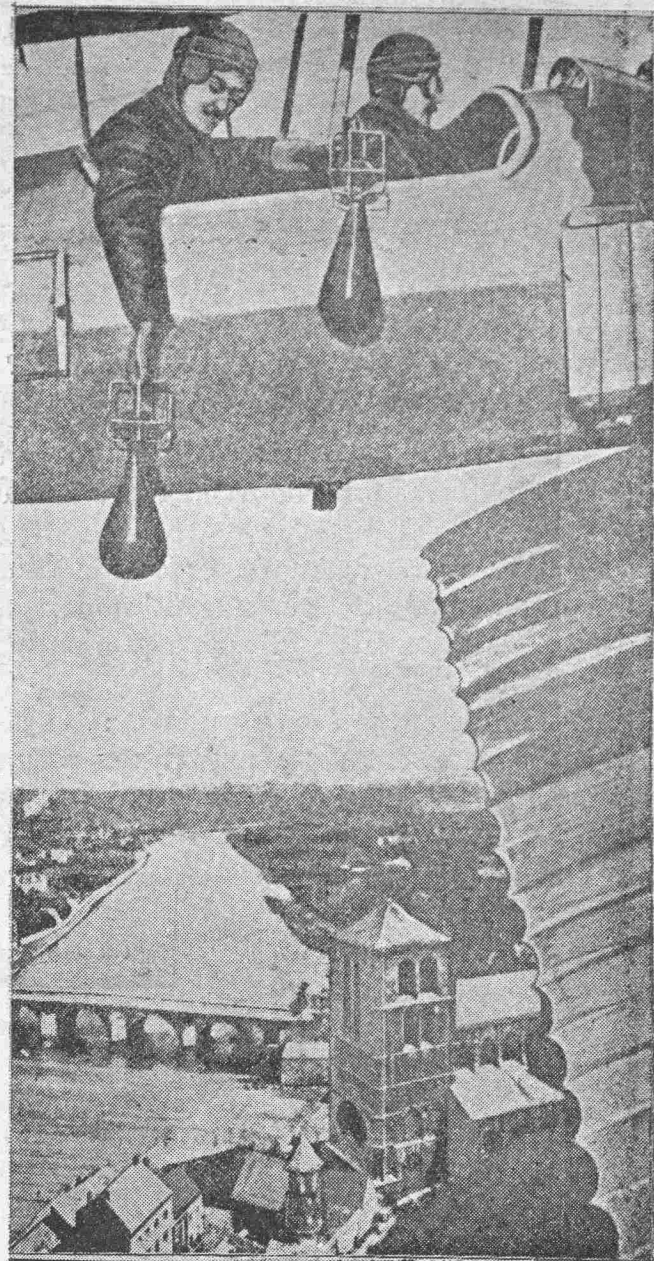
φράσεις αὐστηρᾶς προσευχῆς. Καὶ αἱ κυρίαὶ ὅλαι εἶχον τὴν τρομερὰν ἐκείνην ἔκφρασιν, ποῦ δίδει εἰς τὰς γυναίκας ἢ ἀπορρόφησης τοῦ χαρτιοῦ καὶ ἢ ἀπόφασιν νὰ μὴ χάσουν. Ἄλλ' ὅπως ἔμαθα μετ' ὀλίγον, ὅλαι σχεδὸν αἱ κυρίαὶ ἐκέρδιζαν καὶ δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ζητήσω νὰ μοῦ τὸ εἰποῦν, διότι εἶναι γνωστόν, ὅτι ἐκεῖ ποῦ παίζει ἄνδρας καὶ γυναῖκα, σπανίως χάνει ἢ τελευταία. Ἐμεῖνα εἰς τὴν ἄκρην λησμονημένος μὲ τὸν γέροντα ἀπόστρατον, χάρις εἰς μίαν διήγησιν τοῦ ὁποῖου ποῦ δὲν ἤκουα, κατάρθωνα νὰ τοὺς βλέπω ὅλους, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ παραξενευθῆ κανεὶς. Εἰς τι θεωρεῖον πρώτης σειρᾶς εἶχα εὐρέθῃ. Ἄπ' ἐκεῖ ἐθεώμην τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρον μὲ τὰ πάθη τῆς, μὲ τὰς ἐπιτυχίας τῆς, μὲ τὰς συμφορὰς τῆς, μὲ τὰς γυναίκας τῆς, ὅχι ὅπως τὰς θέλει ἢ κοινῶν, ἀλλ' ὅπως τὰς ὁδηγεῖ τὸ ἐνστικτον, μὲ τοὺς πολέμους τῆς, μὲ τὴν ὀξύτητα τῶν ἀνταγωνισμῶν τῆς. Ἐπειτα ἐπῆγα ἄλλου καὶ ὠμίλησα μὲ χαμένους καὶ μὲ κερδοσμένους. Οἱ πρῶτοι μοῦ ἔλεγαν διδακτικώτατα πράγματα περὶ τῆς φρονήσεως, τὴν ὁποῖαν δὲν εἶχαν πρὶν καθήσουν στὸ παιγνίδι, καὶ οἱ δεύτεροι ἔλεγαν τὰ ὠραία καὶ τὰ ἀλαζονικά ποῦ ἔρχονται εἰς τὰ χεῖλη ἐκείνου ποῦ κατέκτησε, ποῦ ἐπέτυχε, ποῦ ἐκέρδισεν. Ἐνας ξετυναγμένος μοῦ ὠρκίσθη, ὅτι δὲν θὰ ξαναπαίξῃ πλέον, ἀλλ' εἰ ὅσοι αὐτοὶ δὲν ἦσαν σοβαρότεροι ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἔκανεν ὁ Δὸν Ζουάν μετὰ τὴν ἀπώλειαν κάθε ἐρωμένης του, ὅτι δὲν θὰ ξανακυττάξῃ ἄλλην γυναίκα. Ἐνας κερδοσμένος ἐπέφρασε κοντὰ μου μὲ ὑφρος Ναπολέοντος ἐπιστρέφοντος ἀπὸ τὸ Ἀούστερλιτς, καὶ εἰς τὴν ἐρώτησίν μου πόσα ἐκέρδισε, μοῦ ἔδειξε τρεῖς φορὰς τὰ πέντε δάκτυλά του, ὅπερ ἐσήμαιναν ἀριθμὸν δεκαπέντε. — Τί δεκαπέντε; τὸν ἠρώτησα, γρόσια; — Γρόσια; μοῦ ἀπήντησε περιφρονητικῶς. Λίρες, Χριστιανέ μου, λίρες. — Καὶ ἐφυγεν. Ἄχ ! νὰ ἤξερες μὲ τί οἶκτον παρηκολούθησα τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν φεύγοντα ! Γιατί ἐπῆγαινε νὰ χάσῃ σήμερα ὅσα ἐκέρδισε χθές. Τὸ θέαμα αὐτὸ κερδοσμένων καὶ χαμένων ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ χαρῶ ἢ ἐπαιξῶ. Καὶ ὅπως σοῦ εἶπα, καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ εἶναι ἀξιολύπητοι. Οἱ πρῶτοι, διότι μεθοῦν ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν καὶ πηγαίνουν νὰ ξαναπαίξουν ἕως ὅτου ἔλθῃ τὸ λεπίδι τῆς τύχης, καὶ οἱ ἄλλοι διότι ἔχασαν. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ γνωρίσῃ τὰς συγκινήσεις τῶν ἄλλων, παρὰ ὅταν στέκεται εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ παιγνίδι.

— Χάνει ὅμως τὴν ἰδικὴν του συγκίνησιν. Εἶχαν δίκην ἐκείνοι ποῦ σ' ἐκύταζαν ἐντρομοὶ ὅταν ἔμαθον, ὅτι δὲν ἐπαιξες. Σοῦ συνέβῃ μεγάλο κακὸν πράγματι. Εἶδες πῶς συγκινοῦνται οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ δὲν συνεκινήθη; σὺ ὁ ἴδιος. Διότι τὸ παιγνίδι ἔχει τὸν μεγάλον προορισμὸν τῆς συγκινήσεως. Ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ἡ ζωὴ.

Μακκαδαῖος.

Ρώσοι αιχμάλωτοι εις Δόδξ.

“Αεροπόροι ρίπτοντες βόμβας.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ!...

(συνέχεια από σελ. 220 και τέλος)

Δέν απέδιδε πλέον προσοχήν εις την ύπο πάντων μετά θαυμασμοῦ ἐκθιαζομένην μεγάλην του περιουσίαν ἢ τὴν ἐν Βουκουρεστίῳ ἐξέχουσαν κοινωνικὴν θέσιν αὐτοῦ· ἀσυγκρίτως ἤδη πλειότερον ἐγοήτεον αὐτὴν τὰ συμπαθῆ του βλέμματα καὶ τὴν κατέθειλγαν ἢ γλυκύτης τῆς φωνῆς αὐτοῦ, ὁ ἦχος τῆς ὁποίας ἐθώπευε τὰ ὠτιά της ὡς ἀρμονικὴ μελωδία. Ὅτε δὲ τὸ πρῶτον κατὰ τινα μεταμεσημβριάν, καθ' ἣν ἐκεῖνος, ἐπωφελοῦμενος τὴν ἐκ τῆς νήσου ἀπουσίαν τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἐτόλμησεν ἀπαρτήρητος νὰ διεισδύσῃ εἰς τὸν μικρὸν αὐτῶν κῆπον καὶ λάβῃ παρ' αὐτὴν θέσιν, κάτωθι τοῦ σκιώματος δασείας κληματίδος, ψιθυρίσας παρὰ τὸ οὖ; αὐτῆς ἀσαφεῖς τινὰς λέξεις, αἵτινες ὅμως ἀπετέλουν εὐγλωττον τοῦ αἰσθήματός του ἐξομολόγησιν, ἢ Ἑλληνικὴ ἠσθάνθη βαθέως εἰς τὴν ψυχὴν της τὴν λεπτότητα τῆς ἐρωτικῆς ἐκείνης ὁμολογίας καὶ τὴν ἀβρὰν ἐπιφυλακτικότητά καὶ συστολήν, μεθ' ἧς εἰς ταύτην ὁ ἱπποτικὸς νέος εἶχε προβῆ. Καὶ ἔκτοτε οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ λησμονήσῃ τὰ ἄφωνα καὶ τόσῳ ἐν ταῦτῳ ἐκφραστικὰ βλέμματά του κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἅτινα τὴν περιέβαλλον μετὰ τοσοῦτου πάθους καὶ τὰ ὁποία ἠσθάνετο διεισδύοντα μέχρι τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς της ὡς καὶ τὸν γλυκὺν ἐκεῖνον τῆς φωνῆς του ψίθυρον, ὅστις ἀντήχει ἐν τῷ ἠρέμῳ τοῦ κήπου περιβάλλοντι ὡς ἄγνωστός τις μεμψιμοιρία...

Ὅχι ἦττον ἤδη εἶχε τελείως πεισθῆ, ὅτι δέν ἦτο ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ὑπεύθυνος τῶν διατρεξάντων. Ὁ σύζυγός της οὐ μόνον ἐφαίνετο κυριολεκτικῶς τυφλώτων, οὐ μόνον οὐδὲν ἀντελαμβάνετο οὐδὲ κατέβαλλε προσπάθειάν τινα, ὅπως ἀποτρέψῃ τὸν καὶ τὴν ἰδίαν

αὐτοῦ κεφαλὴν ἐπαπειλοῦντα κίνδυνον, ἀλλὰ, κατὰ οἰκτρὰν εἰρωνείαν, ἐφαίνετο ἐνίοτε ὡς ἐκ προθέσεως εὐνοῶν τὴν ἀνάπτυξιν τῶν στενῶν σχέσεων των, ὡς ἐνισχύων ἀσυνειδήτως τὸ λάθρα ὑπὸ τὴν ἰδίαν στέγην λαμβάνον ὑπαρξιν ἀτυχῆς ἐκεῖνο εἰδύλλιον, μόνος τέλος ἐπιζητήσας τὴν καὶ μετέπειτα, κατὰ τὸ ἐπελθὸν φθινόπωρον, διατήρησιν τῶν στενῶν σχέσεων αὐτῶν μετὰ τοῦ πολυτίμου ἐκεῖνου φίλου.

Τὸ πρῶτον τότε, ἀπὸ μιᾶς ἐβδομάδος, ὁ τόσῳ θερμῶς φαινόμενος ἐρῶν τῆς οἰκοδομοῦ Γεώργιος, καταλιπὼν τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐπιφυλακτικότητά καὶ τὸν πρὸς αὐτὴν αἰείποτε ἐπιδεικνυόμενον σεβασμὸν, μετὰ μακρὰν περίοδον ἀναμονῆς, εἶχε τέλος ἐπιτύχει νὰ τῇ ἀποσπᾷ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς πρώτης των κατὰ μόναν συναντήσεως.

Διέμενε ἐν Νισὰν· Τάς, εἰς τὴν θεατρικὴν ταύτην τῆς πολυανθρώπου πρωτευούσης γωνίαν, ἐν ἣ στοιχηδὸν παρατάσσονται τὰ καλλιμάζμαρα τῶν μεγαπλοῦτων τῆς βασιλευούσης μέγαρα καὶ αἱ μέσῳ εὐωδῶν ἀνθῶνων τῶν ἀριστοκρατῶν βίλλαι, κατοικῶν ἐν τινι πολυτελεῖ διαμερίσματι καὶ συντηρῶν δι' ἑαυτὸν καὶ μόνον πολυμελῆ θεραπείαν. Καὶ εἰς τὸ πλούσιον αὐτὸ ἐνδιαίτημα διηυθύνετο ἤδη ἢ Ἑλληνικὴ μετὰ τόσων παλμῶν καὶ δισταγμῶν, ἐνθα βεβαία ἦτο, ὅτι μετ' ἴσων, ἴσως δὲ καὶ σφοδροτέρων παλμῶν ἀγωνίας, ἀνέμενε ἐκεῖνος, ἵνα τῇ διανοίξῃ τόσῳ θερμῆν, πλὴν καὶ τόσῳ ἄνομον ἀγκάλην.

Ἡ ἄμαξα τέλος ἔστη εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ πολυωρόφου μεγάρου ἀπόστασιν, κατὰ συντηρῶν αὐτῆς πρόνοιαν, ἐν ᾧ ἐκεῖνη κατήλθεν, ἀφ' οὗ ἐκάλυψε τελείως τὸ πρόσωπόν της διὰ τῆς πυκνῆς τοῦ πλατυγύρου αὐτῆς πύλου καλύπτρας. Διηυθύνθη ταχεῖ τῷ βήματι, χαμαὶ δὲ σχεδὸν νεύουσα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ πλούσιον οἶκημα, σπεύδουσα νῦν εἶ μάλλον, ὅπως λάβῃ ταχέως θέσιν ἐν τῷ ἀνελευστῆρι καὶ ἀποφύγῃ πᾶσαν τυχὸν δυσάρεστον συνάντησιν. Πλὴν πρὸ τῆς μεγάλης θύρας ἴστατο ὁ θυρωρὸς, ὅστις εὐγενῶς τὴν ἠρώτησε :

— Ποῖον ζητεῖτε, κυρία ;

— Τὸν κύριον Κ*, ἐπιθύρισε δειλῶς ἢ Ἑλληνικῆ.

— Ὁ κύριος Κ* ἀνεχώρησε σήμερον εἰς Ρουμανίαν... ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ θυρωρὸς.

— Ἀνεχώρησεν !... ἐπανέλαβεν ἀσυνειδήτως ἐκεῖνη, μόλις συγκρατήσασα κραυγὴν ἐκπλήξεως. Σᾶς εὐχαριστῶ... προσέθηκε ξηρῶς καὶ ἐξήλθε ταχέως.

Ἦδη ἢ ἑσπέρα εἶχεν ἐπέλθῃ καὶ εἶχον ἀναφθῆ οἱ πρῶτοι τῶν ὁδῶν φανοί. Προῦχώρει ταχέως ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου μέσῳ τοῦ συνωστίζομένου πλήθους τῶν διαβατῶν, ἐν ᾧ ἠσθάνετο, ὅτι τὴν κατελάμβανε Ἰλιγγος καὶ ὅτι αἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειπον ἐνίοτε ὀλοσχερῶς. Εἶχεν ἀναχωρήσει οὕτω, χωρὶς οὐδὲ κἄν νὰ σκεφθῆ νὰ εἰδοποιήσῃ αὐτὴν, ἀφ' οὗ τὴν προτεραίαν ἔτι, κατόπιν τοσοῦτων θερμῶν παρακλήσεων καὶ ὑποσχέσεων καὶ ὀρκων, εἶχε τέλος κατορθώσει νὰ τῇ ἀποσπᾷ τὴν διὰ τὴν συνάντησιν των ἐκείνην ὑπόσχεσιν ;... Πρὸς τί ἢ πρὸς αὐτὴν ἐπιδεικνυομένη περιφρόνησις αὕτη ;... Αὕτη ἄρα γε ἦτο ἢ ἀμοιβὴ τῆς αὐτοθυσίας της καὶ τῆς χάριν τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ περιφρονησεως τῶν κινδύνων, εἰς οὓς εἶχεν ἐκτεθῆ ;... Λυγμοὶ ἀνήρχοντο μέχρι τῶν χειλέων της καὶ ἠσθάνετο τοὺς ὀφθαλμούς της πληρουμένους δακρύων· οὐχ ἦττον κατέβαλε μυρίας προσπαθείας, ὅπως καταπνίξῃ τὴν συγκίνησιν της καὶ ἐπέσπευσε τὸ βῆμά της, ἵνα ἀφίχθῃ ἐν καιρῷ εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ἀνῆλθεν ἐσπευσμένως τὴν κλίμακα καὶ μετὰ δειλίας τινὸς καὶ συστολῆς εἰσήγαγεν ἀθορούβως τὴν κλεῖδα εἰς τὸ κλεῖθρον τῆς

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

— Έλα, σέ λέγω, και θα εύχαριστηθής. Δυό- τρία μαλλιά, που κρύβουμε με θρησκευτική εύλά- βεια δεμένα με μιá χρωματιστή κορδελίτσα, μās θυμίζουν μιá δλόκληρη έρωτική τραγωδία, θαμ- μένη εις τó άπέραντο νεκροταφείο τής καρδιάς μας :

* Έρχονται μερικά στιγμαί στην ζωή μας, που θέλουμε ν' άφίσουμε κάθε επίπλαστο που μās συν- δέει με την κοινωνία, και νά ριφθούμε σε μιá τεχνητή... λύπη, σε μιá θεληματική μελαγχολία.

Θέλουμε μακριά από ξένα βλέμματα να συγκοι- νωνήσουμε με την ψυχή μας, με την καρδιά μας, με τās άναμνήσεις μας. Άς παραδεχθώμεν, ότι αυτό τουλάχιστον—άν όχι τίποτε άλλο!... — κατορ- θώνει κάπως τó σκοτάδι του κινηματογράφου. Έκει μέσα ό νους μου έλεύθερος έτρεξεν ένα χρόνο πίσω και έφερε στα μάτια μου όλας τās άναμνήσεις, άπο τó έλάχιστον μικροεπεισόδιον ίσια με τó ρίγος μιās καλλιτεχνικής ήδονής—ύπάρχουν και τέτοια ρίγη—που μās άφισε τó θέατρον.

Θυμήθηκα πρώτα-πρώτα τó γέμισμα του θεάτρον με όλην την πυκνή χορεία των τζαμ- πατζήδων— τί κρέια νά μη μεταφρασθή άκόμη κι' αυτή ή λέξις!... — με τó μονόκλ και τó ντε- κολτέ τής άριστοκρατίας, με τ άγριεμμένα μάτια των κριτικών και τέλος με τó ύπερφον, τó έξυπνο, τó ένθουσιώδες ύπερφον, που τόσον φροντίζει διά τó καλλιτεχνικόν γέμισμα τής πλατείας : « Έξω, χοντρές ! Έξω, λούξ ! Έξω, καπέλλο ! » Τό ύπερφον που πάντα χειροκροτεί, πάντα γελά, πάντα κλαίει, τó ύπερφον που συγκεντρώνει παρακλητικά βλέμ- ματα ήθοποιών και συγγραφέων... Φιντάσθηκα ύστερα την στιγμή που άνοίγει ή αύλαία όλο εκεί- νο τó πλήθος νά συγκρατή την άναπνοή του γιά ν' άπολαύση μιá σπαρακτική φωνή τής Κυβέλης—αυτού του μεγάλου παιδιού, με την μεγάλη ψυ- χή και τά μεγάλα ιδανικά — ν' άκούση ένα σόλο τής χαριτωμένης μικρούλας Κολλυβά, νά θαυ- μάση ένα τόσο μεγάλο τάλαντο τής Κοτοπούλη, κλεισμένο μέσα σ' ένα τασούτικο σωματάκι, νά γελάση υ' έναν στρατιωτάχο των « Παναθηναίων », που τόσον φυσικά μās άποδίδει ή Νίκα.

Κατόπιν έρχονται αί κρίσεις του καπνιστηρίου : « Δέν του στήθηκ ό ρόλος, ό ύποβουλευς φώναζε, δέν είναι γιά κορίτσια... »

Τό μάτι προχωρεί άκόμη πειδ βαθιά: μέσα στην σκηνή ξύλα παληά, γεμάτα με καλλιτέχνας. Όλόκληρη μιá ζωή που κρύβεται εκεί μέσα... Σκανδαλόκια, άντιζηλίες, ζούλιες, λίγες έλπιδες, πολλές άπογοητεύσεις, όλα αυτά χωμένα άδιακρί- τως φύλου μέσα στα καμαρίνια, πίσω από τής κουρτίνες, άνάμεσα στα παρασκήνια...

* Στην όθόνην έξακολουθούσεν άκόμη ό Ριγκαδέν γιά χάνη τó πανταλόι του και ν' άναποδογυρίζη ό,τι έτύχαινε έμπρός του.

Έφυγα από τόν κινηματογράφο με τής πειδ πι- κρές άναμνήσεις κι' όταν ό φίλος μου, λιγωμένος άκόμη στα γέλια από την τελευταία κομωδία, θέ- λησε νά μ' έρωτήσει τās έντυπώσεις μου, τó μόνο που κατώρθωσα νά θυμηθώ, ήταν ό γεροντάκος ύπάλληλος που γυρνούσε στην πλατεία με άναψυ- κτικά και φώναζε :

— Νεράκι κρύο ! κρύα λεμονάδα !...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΙ ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ

Διά νά είναι ώραια, διά νά προστατεύωσι τούς όφθαλμούς, αί βλεφαρίδες πρέπει νά είναι μακραι και πυκναι. Όταν είναι τοιαύται, έξηδύνουσι πολύ τó βλέμμα.

Λέγουν μερικοί, ότι ύπάρχει πομμάδα ιατρικώς παρεσκευασμένη, ή « Trikogène », διά τής όποιας κατορθούται ή άνάπτυξις των βλεφαρίδων. Άλλαι κυρίαί páλιν κόπτουν τά άκρα των βλεφαρίδων και με τó μέσον αυτό ένισχύουν την άνάπτυξιν των. Τό βέβαιον είναι, ότι κατά τó πλύσιμον δέν πρέπει νά τρίβετε τούς όφθαλμούς, διότι φθείρον- ται αί βλεφαρίδες και πίπτουν.

Δέν θα συμβουλεύσω ποτέ νά βάψετε τās βλε- φαρίδας σας, άν και δέν άρνούμαι τó θέλητρον, τó όποιον δίδουν όταν αΰται είναι βαθέως χρώ- ματος. Κάθε είδος ψιμμυθιάματος των όφθαλ- μών, έκτός του ότι είναι γελοίον, όταν είναι κατα- φανές, είναι ένταυτφ και έπικίνδυνον.

ΙΑΝΘΗ

ΚΕΚ

- Δόσις : 4 αυγά
100 δρ. άλευρι
100 δρ. ζάχαρι
10 παρ. γλυκάνισον

Όλίγη σόδα και ένα ποτηράκι κονιάκ.

Έκτέλεισις : Κτυπάμεν τ' αυγά, έπειτα προσθέ- τομεν την ζάχαριν και έξακολουθούμεν νά δου- λεύωμεν, ρίπτομεν τó άλευρι και τελευταίον τά έπίλοιπα.

Διά νά γίνη δέ ή ζύμη μαλακή, ρίπτομεν και όλίγον γάλα.

Έχομεν φόρμαν κατάλληλον, βουτυρωμένην και άλευρωμένην, ρίπτομεν την μάζαν έντός αυτής και τó ψήνομεν εις μέτριον φούρνον. Όταν μισο- κρυώση, τó ξεφορμάρομεν.

Λίαν κατάλληλον διά τσάι, έσπερίδας κλπ. Κοστίζει 5-6 γρ.

ΚΟΥΛΟΥΡΑΚΙΑ

- Δόσις : 1 όκ. άλευρι
100 δρ. βούτυρον
100 δρ. γάλα
3 αυγά
50 δρ. ζάχαρι
1 κουταλ. τής σούπας άλας
2 » » » σκόνη άγγλική
ή ένα κουταλάκι γλυκού σκόνη.

Έκτέλεισις : Θέτομεν τó βούτυρον εις σιγανήν φωτιάν νά λυώση και τó άφίνομεν νά κρυώση. Τότε δέ τó δουλεύομεν, έως ότου άσπρίση. Ρίπτο- μεν εις τά προηγούμενα τó ρευστόν όλίγον κατ' όλίγον και ταράττομεν με κουτάλι τής σούπας, έως ότου άπορροφηθή. Θέτομεν την όλην ζύμην επί πλαστηρίου και με τó ξύλον του γλυκού την πιέζομεν 3-4 φορές.

Τά πλάττομεν εις σχήμα στενόμακρον και όσον τó δυνατόν άταλώτερα. Τ' άραδιάζομεν κανονικά εις ταψι ή λαμαρίναν του φούρνου, τ' άλείφομεν με αυγά και τά στέλλομεν άμέσως εις τόν φούρνον. Θα κοστίσουν 12-13 γροσια.

Κα Ε. Μ.

ΤΟ ΜΟΝΟΝ

όμογενές κατάστημα έτοιμών ένδυμά- των άνδρικών, γυναικείων και παιδι- κών: ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, έν Πό- λει, μεταξύ Βαξέ Καποϋ και Σουλτάν-Χαμάμ, έν Σανιέ χανίφ, α' πατώματι.

Έν αυτφ θέλετε εύρει και όλα τά είδη γουναρι- κών, ήτοι σάρπες, μανσόν και μπουά, ως και ιδιαί- τερον τμήμα εκ μπονετρι.

Ένεκα του τέλους τής έποχής έκπτωσις έξ 20 0/0.

Μία μόνον έπίσκεψις άρκει.

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ

cartes postales μόνον με άνεπτυγγέ- νας δεσποινίδας γαλλιστι και άγγλι- στι. Διεύθυνσις : Μ' C. A., N° 23, Poste Restante, Galata.

Γάμοι. — Υπό αίσίους οίωνους έτελέσθησαν την προπαρελθούσαν Κυριακήν έν ταις εύρείαις αίθού- σαις του έν Μπέγιογλου Ξενοδοχείου τής «Μεγάλης Βρετανίας» οι γάμοι τής υπό πλείστων προσόντων πεπροικισμένης θυγατρός του έλεγκτου των Πα- τριαρχείων κ. Κωνστ. Σαραφιανού, δεσποινίδος Σοφίας, μετά του άρίστου νέου κ. Σωκράτους Ούζούνουγλου, παρανύμφου γενομένης τής αδελφής τής νύμφης, δεσποινίδος Σμαράγδας. Τās εύχάς τής Α Θ Παναγιότητος προς τούς νεονύμφους και τούς γονείς αυτών διηρημήνευσεν ό κωδικω- γράφος των Πατριαρχείων Ιερολ. κ. Δωρόθεος. Εις την γαμήλιον τελετήν παρέστησαν ή Α. Σ. ό Πρόεδρος του Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κ. Βασίλειος μετά του α' γραμματέως κ. Παν. Νικολοπούλου και πλείστοι εκ των πατριαρχικών ύπαλλήλων και φίλων τής οικογενείας. Πλούσια δώρα προσε- φέρθησαν εις τούς νεονύμφους και πλείστα συγ- χαρητήρια τηλεγραφήματα άπεστάλησαν αυτοίς. Την στέφην ήκολούθησε χορός, παραταθείς μέχρι προκεχωρηκυίας νυκτός, οι πάντες δ' άπεχώρησαν με τās άρίστας των έντυπώσεων και τās θερμάς ύπερ των νεονύμφων εύχάς, μεθ' όν συνεννούμεν και τās ήμετέρας, εύχόμενοι αυτοίς τόν βίον δλ- βιον και άνέφελον, άνθόσπαρτον δέ την όδόν του βίου των. — Ε. Σ.

— Εύοίωνοι έτελέσθησαν τή Κυριακή 25 Ια- νουαρίου έν Μπέγιογλου, έν τφ Ξενοδοχείφ «Ρουα- γιάλ», οι γάμοι του γνωστου έν τφ έμπορικφ κόσμφ τής πόλεός μας και καλλίστου νέου κ. Κωνσταν- τίνου Γ. Ζιχοπούλου, ιδιοκτήτου των έν τε Γα- λατᾶ και Μπέγιογλου όμωνύμων βουτυροπωλείων, μετά τής εύ ήγμένης και άξιεραστου δεσποινίδος Ιφιγενείας Α. Μανουηλίδου. Τοίς ούτως εύαρμο- στως συζευχθείσιν εύχόμεθα τόν βίον άνθόσπαρτον και μεστόν παντός άγαθου. — *

— Τή π. Πέμπτη έτελέσθησαν έν Μπέγιογλου, έν στενφ κύκλω συγγενών και φίλων, οι γάμοι του κ. Ι. Α. Σταθάτου μετά τής δεσποινίδος Καλλιόπης Θ. Γεωργιάδου. Τοίς ούτως εύαρμοστως συζευχθεί- σιν εύχόμεθα τόν βίον άνθόσπαρτον και μεστόν παντός άγαθου. — Σ.

Βάπτισις. — Τή π. Κυριακή έγένετο έν Μπέγιο- γλου ή βάπτισις του θυγατρίου του κ. Γερασίμου Μεταξάτου. Την νεοφώτιστον άνεδέξατο εκ τής κολυμβήθρας ή σύζυγος του κ. Ιουλίου Λέμαν, όνομάσασα αυτην Παρασκευούλαν. Άπευθύνομεν συγχαρητήρια εις τούς γονείς και την άνάδοχον, θερμάς δ' εύχάς ύπερ τής νεοφωτιστού.

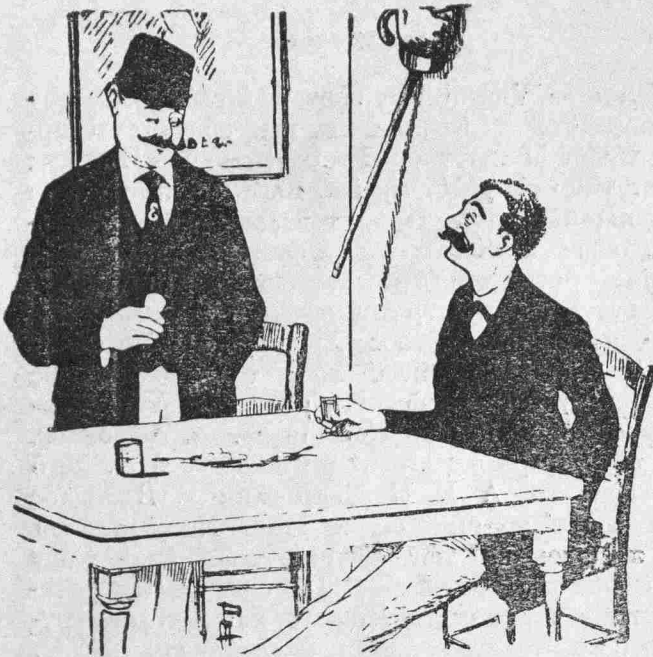
Έκδόσεις. — Υπό του μητροπολίτου Άγκάρας κ. Γερβασίου έξεδόθη έργον υπό τόν τίτλον «Σκέ- ψεις περι καταργήσεως τής άγαμίας του κλήρου». Εις αυτό ό συγγραφεύς έχει συγκεντρώσει γνώμας πολλών μητροπολιτών, λογίων, έπιστημόνων, κοι- νωνιολόγων και νομομαθών, οι όποιοι, από πολ- λās έπόψεις αναλύοντες και έξετάζοντες τó ζή- τημα, άποφαινόνται, ότι ή άγαμία του κλήρου όχι μόνον δέν είναι δόγμα τής Έκκλησίας μας, αλλά και λίαν έπιζημία έκκλησιαστικώς και κανονικώς. Τό έργον τουτο, διά τó ζήτημα και διά τās έν αυτφ έκφαινομένας γνώμας, είναι πολλής τής προσοχής και μελέτης.

Πρώτες πεννιές. — Αυτόν τόν τίτλον φέρει μι- κρόν τομίδιον, τó όποιον έξέδωκε κατ' αυτάς ό φίλος συνεργάτης μας κ. Π. Παλαιολόγος και είναι άληθινός, διότι άποτελείται από δέκα χρονογρα- φήματα, τά πρώτα έργα του νεαρου λογογράφου. Άλλ' άλήθεια έπίσης είναι — και τουτο τó μαρτυ- ρούν οι άναγνώσται του — ότι και τά πρώτα αυτά έργα είναι τόσον καλογραμμένα, τόσον εύμορφα, τόσον χαριτωμένα, ώστε κατανοούν νά διαψεύδουν πλέον τόν τίτλον, ύπό τόν όποιον τά στεγάζει ό συγγραφεύς. Τά έργα του κ. Παλαιολόγου διακρί- νει ένάργεια σκέψεως και ζηλωτή άφέλεια άπο- δώσεως, προσόντα, ύποσχόμενα αυτφ εύρύ μέλλον.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ εις τόν «Ταχυδρόμον» μέγας χάρτης

χρωματιστός του Αύστρουρωσικου με- τώπου. Η Γαλικία, ή Βουκοβίνα, τά Καρπάθια με τās παρόδους των, ή Πολωνία με όλους τούς ποταμούς της κτλ.

Κυριολεξία.

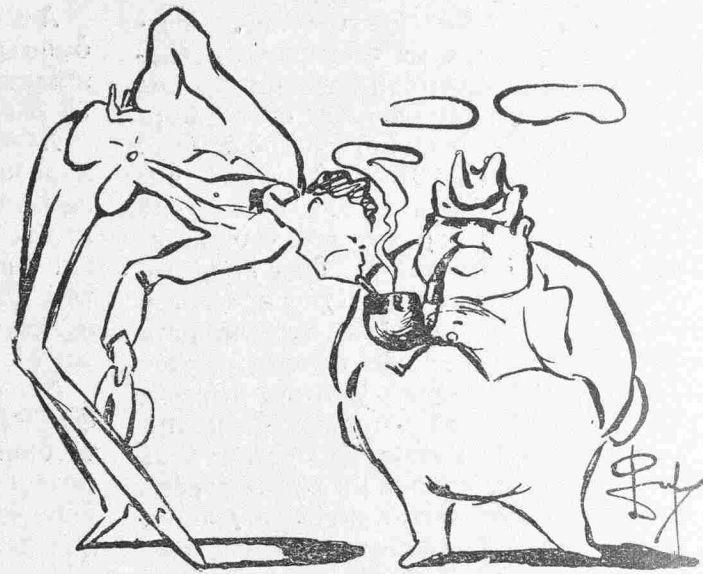

— Μά, γκαρσόν, τί είν' αυτό; μιά τριχα μέσ' στο ποτό μου!
— 'Απίστευτον, κύριε, ύστερ' από όσες έβγαλα προδ' όλίγου απ' αυτό...

'Α - κάτρ έπαίγ'λ.

'Ανάγκη και . . . ύψηλοι πείθονται.

Δανεική φωτειά.

Λοιπόν! Πρέπει να τὸ μάθετε :

— Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον (α' τῆς Β' ἑξαμηνίας τοῦ Ε' ἔτους) ἀρχίζει τὸ νέον μας μυθιστόρημα :

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ.

Γραμμένον ἐπίτηδες διὰ τὰς εὐγενεῖς καὶ εὐαισθητοὺς καρδίας, θὰ συγκινήσῃ μέχρι δακρύων, θὰ γοητεύσῃ, θὰ κατακτήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον ὄλων μὲ τοὺς ὑπερόχους χαρακτήρας τῶν ἡρώων του καὶ τῶν ἡρωίδων του, μὲ τὰς τραγικὰς περιπετείας των, μὲ τὴν ὑπέροχον λύσιν του.

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

μετεφράσθη εἰς ὅλας τὰς γλώσσας καὶ παντοῦ ἀφήκεν ἀνεξαλείπτους ἐντυπώσεις. Καὶ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου, μεταφραζομένη εἰς τὴν ἑλληνικὴν, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ « 'Απ' Ὅλα », θὰ τοὺς κρατήσῃ εἰς μίαν ἀδιάπτωτον γλυκερὰν ἀγωνίαν καὶ θὰ τοῖς προσφέρῃ τὴν καλλιτέραν φιλολογικὴν ἀπόλαυσιν. Παρακολουθήσατε

τὴν ΔΥΝΑΜΙΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ.

Θὰ σᾶς διδάξῃ, ὅτι τὸ εὐγενὲς αὐτὸ αἶσθημα, τοῦ ὁποίου ὅλοι κλαίουں τὴν ἐξαφάνισιν, δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ ζῆ, δρᾷ καὶ νικᾷ!

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἡ μανία τῶν Ἑγγλέζων τοῦ νὰ κυνηγοῦν πάντα τὰ στενά, τοὺς ἔκαμε φαίνεται τώρα νὰ τὰ ἔχουν στενά ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Εἶναι μιά ἀρρώστια, ἡ ὁποία πολὺ τοὺς ἐπέειραξε. Τὸ καλὸ εἶναι, ὅτι πότε-πότε ὁ σερ Γκρέη καὶ ὁ Κίτσεναρ τοὺς τραβᾷ μεγάλας ὑποσχέσεις καὶ τοὺς παρηγορεῖ τοὺς καυμένους. Σὰν νὰ λέγωμεν δηλαδὴ: παρηγοριά στον ἀρρωστο...

Καὶ εἶχαν οἱ καυμένοι τόσα σχέδια, πρὸ πάντων διὰ τὴν Μυσιρία καὶ τὰ αὐτόθι στενά τοῦ Σουέζ! Ποῦ νὰ ἐφαντάζοντο ὅμως, ὅτι τὸ φάσμα τῆς ἐκδικήσεως τῶν κυρίως κυρίων τῆς Μυσιρίας, θὰ ἔκαμε θάλασσα τὰ τόσα ὄνειρά τους.

Ἀλλὰ καὶ εἰ φίλοι των οἱ Χαχόλοι δὲν πᾶν καλλίτερα. Καὶ αὐτοὶ μὲ λόγια παχειὰ τοῦ Σαζόνωφ, παρ' ὀλίγον νὰ ἀναβοῦν ὡς τὸν οὐρανὸ. Ἄλλὰ, φράπ, καὶ ἐδῶ μὲ μιά σφερικὰ τοῦ Χιδεν-μπουργ καί, ἂν τοὺς πιάσῃ στὴ φευγάλα.

Ὑστερον ἀπὸ καθαρὴ, καθαρωτάτη ἀποκρηά, εἶχομεν ἐφέτος καὶ καθ' ὅλα καθαρὰν Δευ.

τέραν. Οὔτε κούλουμα, οὔτε γλέντια καὶ ξεφαντώματα στὰ χορταράκια τοῦ λόφου τῶν Ταταούλων. Ἴσως, διότι ὁ κόσμος πρὸ πολλοῦ ἐφέτος ἔχει ἀρχίσῃ τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς του.

ΠΑΝΕ - ΡΩΤΑΣ

Κινηματογράφοι.— Εἰς τὸν «Ρουαγιόλ» τοῦ «Βαριετέ» νέαι παλιν ἐκλεκταὶ καὶ ἐπίκαιροι ταινίαι προβάλλουσι. Τὸ πρόγραμμα ποικίλον, μουσικὴ καλῶς συγκεροτημένη καὶ ὀρχηστρίδες. Τὸ «Βαριετέ» συγκεντρώνει πολὺν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον.

— Εἰς τὸ «Σινεμά Ὀττομάν» (Σκαῖτιν) ὠραῖαι καὶ ἐκλεκταὶ ταινίαι. Τὴν ἐβδομάδα ταύτην μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ Α. Μ. τὸ χρῆμα».

— Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τρίτης ὁ ἐκλεκτὸς κινηματογράφος «Σαντράλ» τοῦ Σιτέ-Συρι προβάλλει τὸν «Βίσμαρκ», τεραστίαν εἰς μῆκος ταινίαν καὶ τὸ θαῦμα τῆς κινηματογραφικῆς ἐπιτυχίας. Ὅλα, ὅσα εἰς τόμους ἔχουν γραφῆ διὰ τὸν σιδηροῦν ἀρχικαγγελλάριον, τὰ βλέπετε εἰς τὴν ἔσοχον αὐτὴν ταινίαν. Ἐπειρᾶριθμα ἐπεισόδια τοῦ βίου του, ἡ σχετικὴ μὲ αὐτὰ ἱστορία τῆς Γερμανίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῶν ἄλλων εὐρωπαϊκῶν κρατῶν περνοῦν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας χρωματιστά, ὀλοζώντανα. Ὅλοι ἐθαύμασαν τὴν ταινίαν ταύτην.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Ἄλλο πράγμα!

Ἡ μία.— Μὴ μοῦ μιλᾷς, καυμένη, γι' αὐτόν, δὲν ὑποφέρω νὰ τὸν βλέπω οὔτε ζωγραφιστόν.

Ἡ ἄλλη.— Καὶ ἂν σ' ἐζητοῦσεν εἰς γάμον;

Ἡ μία.— Ἄ! αὐτὸ εἶναι ἄλλο πράγμα!

Γάμος ἐξ ἔρωτος.

— Κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶνα νέος πρέπει πάντοτε νὰ νυμφεύεται ἐξ ἔρωτος.

— Βέβαια! νὰ νυμφεύεται ἐξ ἔρωτος μίαν γοητὴν, ἀλλὰ πλουσίαν.

Πολὺ σωστό.

— Καὶ ἐνυμφεύθητε, κύριε, πολὺ νέος;

— Ὄ! βέβαια, ἤμουν εἰς τὴν ἡλικίαν ποῦ καθεὶς κάμνει καὶ μιά τρέλλα.

Φυσικώτατον.

— Ποῖον μῆνα αἱ γυναῖκες ἐμιλοῦν ὀλιγότερον;

— Τὸν Φεβρουάριον, διότι ἔχει 28 ἡμέρας.

Κακὸ τέλος.

— Ὡστε νυμφεύσαι λοιπὸν ἐκείνην ποῦ ἀγαποῦσες;

— Τί νὰ γίνῃ; μερικὰ φλέρτ τελειόνουν πολὺ ἄσχημα: 'στον γάμον!

Μεγάλαι ἀφίξεις νεωτερισμῶν τῆς ἐποχῆς: ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ.